Adunarea astăzi...

Adunarea astăzi...

1 Ce înseamnă cuvântul „adunare“ sau „biserică“?Cuvântul grecesc „ekklesia“, care se traduce prin biserică sau adunare, înseamnă „chemat afară“. Adunarea (Biserica) nu are nimic a face cu această lume. Ea aparţine cerului. Ea a fost chemată afară din această lume şi aparţine lui Hristos.

2 Ce este Adunarea?Cuvântul lui Dumnezeu cunoaşte numai o Adunare (Biserică). Ea este formată din toţi creştinii credincioşi, care au ascultat Evanghelia mântuirii lor şi au crezut (Efeseni 1.13). Ei au fost uniţi într-un Trup, dar nu prin apartenenţa la o anumită organizaţie, ci prin Duhul Sfânt (Fapte 2.47; 1 Corinteni 12.13; Efeseni 1.23).

3 De când există Adunarea?Adunarea există de la Rusalii (50 de zile după învierea Domnului) (Fapte 2).

- De ce nu a existat mai devreme?Adunarea nu putea lua fiinţă mai devreme, pentru că mai întâi trebuia să moară Hristos, să învie şi să fie proslăvit, pentru ca apoi să poată veni Duhul Sfânt pe pământ (Ioan 37-39). În Matei 16, Adunarea încă nu exista; ea urma să fie formată: „Pe această stâncă voi zidi Adunarea Mea“ (versetul 18).

- De ce nu s-a format mai târziu?Unii au gândit că Adunarea s-a format abia mai târziu, pentru că în ziua Rusaliilor erau prezenţi în sala de sus din Ierusalim numai iudei. Credincioşii dintre naţiuni au fost adăugaţi abia mai târziu (Fapte 10; 11). Dar începutul Adunării a fost la Rusalii în Fapte 2, pentru că la sfârşitul capitolului citim că „Domnul adăuga zilnic la Adunare pe cei care trebuiau să fie mântuiţi“. Astfel, Adunarea exista deja.

4 A fost cunoscută Adunarea în Vechiul Testament?Nu. Taina lui Hristos şi a Adunării Sale nu a fost odinioară cunoscută (Efeseni 3.4, 5). Apostolul Pavel a avut sarcina să vestească acest adevăr (Efeseni 3.2, 7, 8). Vechiul Testament conţine desigur imagini despre Adunare (de exemplu Eva, Rebeca), dar nimeni n-a putut recunoaşte în aceste imagini adevărul despre Adunare fără lumina Noului Testament.

5 Cine aparţine astăzi de Adunare?Toţi cei care au crezut Evanghelia mântuirii lor şi astfel au fost adăugaţi la acest unic Trup (Efeseni 1.13; 1 Corinteni 12.13), deci cei care s-au întors la Domnul Isus Hristos, fie că sunt persoane din poporul Israel sau dintre naţiuni.

6 Cum poţi deveni un mădular al Trupului lui Hristos?Pentru aceasta nu trebuie făcut nimic. Cine crede Evanghelia este deja un mădular al „Adunării Dumnezeului celui viu“, a unicii Adunări (sau Biserici) care se găseşte în Noul Testament. Nu este necesar să devii mai întâi membru al unei oarecare organizaţii sau biserici. Fiecare credincios adevărat este şi rămâne un mădular al Trupului lui Hristos (1 Corinteni 12.12, 13).

7 De ce foloseşte Noul Testament imagini pentru Adunare?Cum aţi explica unui pigmeu din pădurea tropicală ce este un avion, dacă el n-a văzut niciodată un avion? Fără îndoială, aţi folosi imagini, de exemplu că un avion arată ca o pasăre foarte mare, dar că este construit din metal şi că el nu poate ateriza pe copaci, că bea benzină în loc de apă etc. Astfel, pigmeul şi-ar face o impresie despre ce este un avion. Dumnezeu foloseşte în mod asemănător imagini cu care noi suntem obişnuiţi (trup, mireasă, casă), pentru a ne explica ce este Adunarea.

8 Ce înseamnă când Adunarea este descrisă ca şi:

a) Trup al lui Hristos?Când Dumnezeu vorbeşte despre faptul că Adunarea este un trup sau un corp, atunci aceasta înseamnă conform 1 Corinteni 12 că:- toţi suntem diferiţi, aşa cum mădularele corpului nostru sunt diferite şi au diferite funcţii;- există o unitate, aşa cum mădularele corpului nostru formează o unitate, un tot;- Hristos este Capul Adunării (a se vedea întrebarea 3.10). Aceasta este realitatea cea mai importantă.

b) Casă a lui Dumnezeu?Într-o casă totul trebuie să fie organizat cum vrea stăpînul casei. Aşa este şi în Casa lui Dumnezeu:- Acolo există o ordine divină, care trebuie să fie respectată (1 Timotei 3.15);- Acolo se descoperă slava Stăpânului casei şi El este onorat (Psalm 26.8);- Acolo totul trebuie să fie sfânt (Psalm 93.5).Citatele mai sus-numite din psalmi se referă desigur la Templul lui Dumnezeu în Vechiul Testament. Dar ele arată că onoarea, slava şi sfinţenia aparţin Casei lui Dumnezeu. Adunarea este astăzi locuinţa lui Dumnezeu (Efeseni 2.19-22).

c) Mireasă a lui Hristos?Imaginea miresei este în legătură cu simpatia şi cu o relaţie strânsă şi indisolubilă (Geneza 2.24). Ea ne arată că există o relaţie de dragoste între Hristos şi Adunare (Efeseni 5.25). Simpatia Adunării trebuie să fie neîmpărţită – numai pentru Hristos (2 Corinteni 11.2). Mireasa are o singură dorinţă mare: venirea Mirelui! „Vino, Doamne Isuse!“ (Apocalipsa 22.17, 22).

9 La ce ne referim când vorbim despre adunarea din...?Trebuie să înţelegem că Adunarea lui Dumnezeu poate fi văzută în aspectul ei global (Efeseni 1.22, 23) sau în aspectul ei local (1 Corinteni 12.27). Adunarea lui Dumnezeu dintr-un anumit loc (= aspect local) este expresia Adunării lui Dumnezeu ca întreg (= aspect global).

Adunarea lui Dumnezeu dintr-o localitate (de exemplu, din Antiohia) consta din toţi credincioşii din Antiohia. Ea era deci o parte componentă din Adunarea lui Dumnezeu (a se vedea întrebarea 2)

Odinioară, în vremea Noului Testament, acest lucru era uşor de recunoscut, deoarece toţi se strângeau după acelaşi principiu. Când deveneau prea numeroşi pentru a se strânge în acelaşi loc, se strângeau în diverse locuri în case, dar făceau acest lucru în părtăşie unii cu alţii. Numai ei erau recunoscuţi ca creştini şi niciun necredincios nu îndrăznea să li se alăture (Fapte 5.13).

Astăzi, totul este puţin mai complicat. Totuşi, principiile lui Dumnezeu sunt întotdeauna aplicabile. Oamenii au întemeiat biserici, adunări, organizaţii, secte etc., introducând principiul apartenenţei (o altă apartenenţă decât aceea de a fi un mădular al Trupului lui Hristos). Cum putem vedea sau arăta astăzi Adunarea lui Dumnezeu dintr-un loc? Doar prin faptul că ne strângem împreună cu toţi aceia care au aceeaşi dorinţă, numai pe baza Bibliei. Dar trebuie să fim conştienţi că cei care se strâng tocmai acum nu sunt neapărat întreaga Adunare din acel loc.

10 Ce înseamnă a fi strâns pentru Numele Domnului Isus?Un creştin doreşte în principiu să facă totul în Numele Domnului, chiar şi acţiunile ca a mânca şi a bea (Coloseni 3.17). Dar dacă credincioşii doresc să se adune în Numele Său (Matei 18.20), Domnul trebuie să fie punctul central al strângerii laolaltă. El trebuie să aibă conducerea şi să stea în centrul atenţiei. Poţi fi strâns în Numele Domnului numai dacă recunoşti autoritatea Sa. Pe scurt:- „unde“ – un loc ales de Dumnezeu (Deuteronom 12);- „doi sau trei“ – un număr minim stabilit de Dumnezeu pentru o mărturie pentru Hristos;- „sunt adunaţi“: puterea divină (adunaţi prin Duhul Sfânt);- „adunaţi“: o unitate divină;- „pentru Numele Meu“: Numele divin al Domnului Isus Hristos, care ne strânge;- „acolo, Eu sunt“: prezenţa unei Persoane divine, Hristos;- „în mijlocul lor“: centrul divin.Rezumând, putem spune: pentru a ne strânge conform versetului din Matei 18.20, trebuie ca:- Domnul să fie punctul central al strângerii laolaltă;- trupul lui Hristos să fie temelia;- autoritatea Domnului să fie recunoscută prin separarea de rău.

11 Ce este o strângere laolaltă ca Adunare?O strângere laolaltă este atunci când toată Adunarea se strânge într-un loc (1 Corinteni 14.23), şi anume ca Adunare (1 Corinteni 11.18). Când noi spunem întreaga Adunare, atunci aceasta se referă desigur la aceia care sunt pregătiţi şi în stare să facă aceasta. Noul Testament ne indică cel puţin trei scopuri sau tipuri de astfel de strângeri laolaltă:- pentru frângerea pâinii (Fapte 20.7; 1 Corinteni 11.23-26);- pentru rugăciune (Fapte 12.5, 12 şi Matei 18.19, 20);- pentru zidire (1 Corinteni 14.5, 12, 22-25).

12 Cine conduce strângerile laolaltă? Este aceasta lucrarea unui pastor? Sau a unui diacon?Când credincioşii sunt strânşi pentru Numele Domnului (Matei 18.20), Hristos trebuie să fie punctul central (a se vedea întrebarea 10). El conduce totul. Nu este o strângere laolaltă condusă de unul sau mai mulţi oameni. Hristos are autoritatea, iar Duhul Sfânt conduce cum vrea el (1 Corinteni 12.4-6, 11). Astfel, fiecare frate (deoarece surorile tac în adunare; 1 Corinteni 14.34) trebuie să fie gata să se lase folosit de Duhul. El îşi îndeplineşte lucrarea sa, propunând o cântare, rugându-se cu voce tare sau vorbind pentru zidirea celorlalţi (1 Corinteni 14.26-33).

13 Cine ar trebui să facă „slujirea Cuvântului“?„Slujirea Cuvântului“ (Fapte 6.4) se referă la predicarea şi învăţarea Cuvântului lui Dumnezeu, adică povăţuirea credincioşilor. Slujirea Cuvântului ar trebui să fie făcută de cei care au primit un dar pentru aceasta (învăţători şi păstori; 1 Corinteni 12; Romani 12), respectiv au fost daţi Adunării ca dar (Efeseni 4). Această slujbă poate avea şi un caracter profetic, adică este un Cuvânt de la Dumnezeu, rostit la timpul potrivit, care atinge inimile şi conştiinţele ascultătorilor.

Cuvântul lui Dumnezeu nu cunoaşte adunări (biserici), în care o persoană, cum ar fi un „pastor“, realizează slujirea Cuvântului. Şi în Antiohia erau mai mulţi „profeţi şi învăţători“ (Fapte 13.1). Pavel le spune corintenilor: „Când vă strângeţi, fiecare dintre voi are un psalm, are o învăţătură... toate să fie făcute spre zidire“ (1 Corinteni 14.26). Totul trebuie făcut cu dragoste şi în teamă sfântă, care aduc cu sine prezenţa lui Dumnezeu.

14 Care este deosebirea dintre daruri şi slujbe?Darurile sunt capacităţi spirituale, de exemplu darul de învăţător sau de evanghelist. Slujbele se referă la activităţile slujitorilor (diaconilor) şi ale bătrânilor, care sunt numiţi întotdeauna la plural.Darurile sunt pentru întregul Trup al lui Hristos (Efeseni 4.11, 12). Astfel, un învăţător îi poate învăţa, de exemplu, pe credincioşii din alte oraşe sau ţări. Dar slujbele se referă la un anumit loc: „bătrâni în fiecare cetate“ (Tit 1.5) şi: „Îi îndemn pe bătrânii care sunt între voi... păstoriţi turma lui Dumnezeu care este între voi“ (1 Petru 5.1, 2).

15 De ce nu mai este astăzi corect să se aleagă bătrâni?În Noul Testament, bătrânii au fost aleşi întotdeauna de apostoli (Fapte 14.23) sau de unii care au avut o însărcinare specială în acest sens de la apostoli (Tit 1.5). Astăzi nu mai avem apostoli (pentru că aceştia trebuiau să-L fi văzut pe Domnul; Fapte 1.21, 22 şi 9.3-6 în legătură cu 1 Corinteni 15.8). De aceea nici nu mai sunt persoane împuternicite de apostoli, care ar putea rândui bătrâni.Dar mai există bărbaţi care au caracteristicile sau calificările unui bătrân (1 Timotei 3.1-7). Astfel de oameni, care îndeplinesc aceste condiţii, pot şi astăzi să exercite lucrările unui bătrân (1 Petru 5.2; Fapte 20.28).

16 Ce fel de daruri sunt amintite în Noul Testament?În Efeseni 4 sunt numite cinci daruri importante, date de Hristos:

1) Apostoli – bărbaţi care L-au văzut pe Domnul (Fapte 1.22; 9.4, 5) şi care aveau o autoritate deosebită, lucrând ca şi trimişi ai Domnului.

2) Profeţi – bărbaţi care profeţeau (adică spuneau poporului, şi anume credincioşilor, Cuvântul lui Dumnezeu). Înainte ca Noul Testament să fie complet, profeţii au avut descoperiri (Efeseni 3.5). Astăzi, Biblia este completă, de aceea nu mai există descoperiri. Totuşi, există şi astăzi o slujbă profetică: ea constă în adresarea unui cuvânt de la Dumnezeu, ales exact pentru acel moment, către cei credincioşi, pentru a-i îmbărbăta (1 Corinteni 14). Dar un astfel de cuvânt se bazează pe Biblie şi astfel nu este o nouă descoperire. Au fost şi femei care au profeţit (Fapte 21.9), dar în domeniul lor de activitate şi, desigur, nu în Adunare (1 Corinteni 14.34).

3) Evanghelişti – aceştia aduc păcătoşilor Evanghelia şi indică spre Domnul şi spre Adunare. Un exemplu bun este Filip, evanghelistul (Fapte 21.8), şi activitatea sa în Fapte 8.

4) Păstori – aceştia se interesează de fiecare persoană în parte, aşa cum un păstor se îngrijeşte de oile sale. Cuvântul „pastor“ înseamnă păstor. Astăzi, mulţi înţeleg prin acesta un fel de persoană care face totul. Dar nu aceasta este lucrarea păstorului, aşa cum este descrisă în Biblie.

5) Învăţători – aceştia au capacitatea să explice adevărul Cuvântului lui Dumnezeu, încât inimile ascultătorilor să se încălzească şi să „ardă“ pentru adevăr, care este Persoana Domnului Isus (Luca 24.27, 32).Mai există şi alte daruri pe lângă acestea (1 Corinteni 12 şi Romani 12). Să avem în vedere faptul că niciunul din aceste locuri din Scriptură nu conţine o listă completă a tuturor darurilor.

17 Darul semnelor şi al minunilor

a) Ce însemnătate a avut acesta în timpul de început?De ce a dat Dumnezeu darul minunilor? Pentru evanghelizare? Pentru spectacole emoţionale? Sau pentru a alina durerile credincioşilor? Pentru niciuna din aceste situaţii.

Dumnezeu a dat darul semnelor, pentru a arăta clar că El a creat un început nou. Timpul Legii trecuse. Dumnezeu formase Adunarea prin Duhul Sfânt. De aceea, în ziua Rusaliilor (în ziua în care a început Adunarea; a se vedea întrebarea 3), El a dat ucenicilor abilitatea de a vorbi în limbi străine, care puteau fi înţelese de oamenii prezenţi acolo. Cine ar putea tăgădui că aceasta a fost o lucrare a lui Dumnezeu?

De asemenea ar trebui să avem în vedere faptul că limbile au fost un semn pentru iudei (1 Corinteni 14.21). Câteodată au avut loc vindecări (de exemplu Fapte 3), dar nu pentru a alina suferinţele credincioşilor, ci pentru a le da necredincioşilor un semn (Fapte 4.16, 30 şi Evrei 2.4).

b) Ce însemnătate are el astăzi?Darul minunilor şi al semnelor a fost pentru început (Evrei 2.3, 4). În exterior, acest dar a fost o dovadă vizibilă că Adunarea este o lucrare a lui Dumnezeu, ceva complet nou, un început nou.

Desigur, Dumnezeu poate face şi astăzi minuni, şi El chiar face. Dar aceasta este cu totul altceva decât darul semnelor.

La ce se referă „limbile“? Permiteţi-mi să întreb: cunoaşteţi vreo persoană care să poată vorbi într-o limbă străină, pe care nu a învăţat-o niciodată (pentru că tocmai aceasta s-a întâmplat în Fapte 2)? Acolo unde oamenii „vorbesc în limbi“, întreb:- respectă „regulile jocului“ (1 Corinteni 14)?- se traduce orice afirmaţie (1 Corinteni 14.13, 27)?- se folosesc „limbile“ ca semn pentru cei necredincioşi (1 Corinteni 14.22)?- tac femeile în adunare (1 Corinteni 14.34)?Dacă Dumnezeu dă un dar (descris în Noul Testament), atunci să recunoaştem acel dar. Dar să ne ferim de înşelătorii, de daruri false, neexercitate în mod biblic, chiar dacă acestea sunt lăudate ca fiind „daruri“.

18 Ce înseamnă „ruina (sau decăderea) Adunării“?Această expresie înseamnă că astăzi lucrurile sunt cu totul altfel, decât aşa cum le-a prevăzut Dumnezeu iniţial: planul lui Dumnezeu nu s-a schimbat şi Adunarea este încă Trupul lui Hristos (Efeseni 4.4), dar omul a eşuat foarte grav în prezentarea practică a acestei singure Adunări. Creştinii sunt împărţiţi astăzi în multe grupe. Mulţi au aderat ca „membri“ ai unei organizaţii bisericeşti, în loc să se comporte ca şi „mădulare“ ale Trupului lui Hristos (a se vedea întrebarea 6). În multe locuri s-a introdus „principiul: un singur pastor“. Pe lângă aceasta, există mult rău în mărturia creştină:- rău bisericesc, de exemplu secte (Galateni 5.20);- rău doctrinar (despre Hristos, despre Persoana Sa, despre caracterul Său fără păcat, despre venirea Sa ca Om pe acest pământ, despre trăirea Sa ca Om, despre lucrarea Sa de mântuire, despre vestea mântuirii etc.), apoi tăgăduirea inspiraţiei divine a Bibliei (a se vedea capitolul 8);- rău moral, care este tolerat în multe organizaţii creştine (1 Corinteni 5: desfrâu, adulter, relaţii intime înainte de căsătorie etc.).Se pare că ne găsim într-o spirală care duce în jos. Pe lângă aceasta, în multe organizaţii creştine nu se mai practică necesitatea despărţirii de orice rău.

19 Cum se mai poate reprezenta unitatea creştină într-un timp caracterizat de ruină şi dezbinare?A stricat omul totul? Da, dar aceasta nu înseamnă că acum nu mai este posibilă practicarea principiilor biblice. Chiar dacă oamenii au întemeiat organizaţii creştine, totuşi putem face ceea ce spune Biblia: să ne strângem pentru Numele Domnului Isus (Matei 18.20), ştiind că suntem fiecare în parte un mădular al Trupului lui Hristos (1 Corinteni 12.12, 13).

Să ne rugăm, iar Domnul ne va arăta alţi credincioşi, care de asemenea doresc să-L recunoască doar pe El ca Domn şi să asculte de El (2 Timotei 2.22). Să ne strângem cu astfel de credincioşi şi să punem în practică cât mai bine ceea ce ne învaţă Biblia. Aceasta nu înseamnă că se înfiinţează o nouă adunare. Dumnezeu a înfiinţat Adunarea Sa de mult timp, adică în urmă cu 2.000 de ani. Aceasta este suficientă, nu este nevoie de o alta. Noi trebuie doar să recunoaştem astăzi că El a făcut acest lucru şi să ne comportăm corespunzător.

20 Cine trebuie să fie acceptat la frângerea pâinii?Fiecare credincios care nu stă în legătură cu păcatul! De ce fiecare credincios? Foarte simplu: deoarece, în principiu, toate mădularele Trupului lui Hristos au dreptul de a lua parte la frângerea pâinii (1 Corinteni 10.17). Dar ce se întâmplă când păcatul stă ca o piedică pe cale? Cum se poate ajunge atât de departe? Mai ales din trei motive:- răul moral: de exemplu bărbatul din 1 Corinteni 5 a trebuit să fie dat afară din cauza adulterului, adică el nu se mai putea mişca în cadrul părtăşiei creştine şi nici să mai ia parte la Cina Domnului;- răul doctrinar: cine nu aduce învăţătura lui Hristos (2 Ioan 9-11), nici măcar nu trebuie admis în casă şi nici salutat; cu atât mai puţin poate mânca Cina Domnului. Şi învăţătura stricată, ceea ce Scriptura numeşte „aluat“ (Galateni 5.9), exclude de la participarea la Cină;- legătura cu răul (2 Timotei 2.21): cine salută un învăţător fals (2 Ioan 9-11), „se face părtaş cu lucrările lui rele“. Cei care mergeau la templele idolatre din Corint, luau astfel parte (fie că doreau sau nu) la masa demonilor (deşi ei înşişi nu credeau în demoni, 1 Corinteni 10.19-22). A se vedea şi 1 Corinteni 15.33; Apocalipsa 2.14.

21 În ce raport se află adunările una faţă de alta?O adunare locală este o parte din întreaga Adunare a lui Dumnezeu şi o reprezentare a acesteia (1 Corinteni 1.2). De aceea, adunările locale acţionează în armonie unele cu altele, aşa cum şi părţile componente ale corpului omenesc lucrează unele pentru altele şi nu unele împotriva altora. Este clar că Trupul nu constă din adunări, ci din credincioşi – dar fiecare în parte, într-o adunare locală, este mădular al unui singur Trup: „Este un singur Trup“ (Efeseni 4.4); şi este un Cap în cer, Hristos Însuşi. El doreşte să-i conducă pe credincioşi, dar şi adunările, conform gândurilor Sale şi în armonie unii cu alţii.

Adunarea locală este numai expresia şi reprezentarea singurei Adunări a lui Dumnezeu (1 Corinteni 10.17; 12.27, a se vedea şi întrebarea 9).Dacă o adunare locală ia o decizie, de exemplu acceptarea unui credincios sau disciplinarea acestuia, atunci acea decizie este obligatorie pentru toate adunările. În cer este recunoscută o astfel de decizie: „Orice veţi lega pe pământ va fi legat în cer“ (Matei 18.18).Pavel spune în repetate rânduri că indicaţiile sale pentru corinteni au valabilitate şi pentru toate celelalte locuri (1 Corinteni 1.2; 4.17; 17; 11.16).

22 Ce este disciplina bisericească (sau disciplina Adunării)?Scopul disciplinei Adunării este reabilitarea (schimbarea gândirii şi întoarcerea) persoanei, care a acţionat într-un mod care nu este în concordanţă cu învăţătura creştină. Tipul de disciplină aplicat depinde de respectivul caz. Există diverse tipuri de disciplină:

- îndreptarea unei persoane, care a căzut într-o greşeală: Galateni 6.1, 2;- avertizarea şi îndepărtarea de persoane, care umblă în neorânduială: 1 Tesaloniceni 5.14; 2 Tesaloniceni 3.6, 14, 15;- mustrarea în public: 1 Timotei 5.20; Galateni 2.11-14;- observarea celor care fac certuri: Tit 3.10, 11; Romani 16.17;- interzicerea de a vorbi: 1 Timotei 1.3, 4; a se compara cu Tit 1.10, 11;- tragerea la răspundere în cazul unei greşeli a unei persoane faţă de alta: Matei 18.15;- excluderea de la orice părtăşie creştină: aceasta este forma cea mai gravă a disciplinei Adunării. Adunarea trebuie să se smerească şi să recunoască faptul că nu poate face altceva decât să lase cazul în mâinile lui Dumnezeu (a se citi 1 Corinteni 5).

23 Ce este o sectă?Cuvântul este folosit cu diverse semnificaţii. Iniţial se referea la o „şcoală“ sau un „partid“, care se baza pe anumite idei ale întemeietorului său. Cu această semnificaţie, apar secte când se elaborează o anumită învăţătură (sau se accentuează peste măsură o anumită învăţătură biblică), iar pentru a putea adera la o astfel de şcoală sau partid, trebuie să acceptaţi acea învăţătură, respectiv să fii de aceeaşi părere cu conducătorul grupului. Aşa a fost în Corint: acolo a apărut înclinaţia de a alege un învăţător preferat şi de a-l urma (1 Corinteni 1.11-13; 3.3-5). Acolo exista şi pericolul ca duhul de grup, care se năştea din aceasta, să ducă la formarea de secte (a se vedea 1 Corinteni 11.18-19).

În limbajul uzual sunt numite astăzi anumite grupe creştine (câteodată chiar toate) ca secte; în mod normal, de fiecare dată, pe un ton depreciativ (a se vedea Fapte 24.5, 14; 28.22).

Ce determină din punct de vedere biblic ca dintr-o grupă de creştini să se formeze o sectă? În mod principal, două lucruri:- într-un caz se formează o organizaţie, la care trebuie să aderi, înainte de a putea avea părtăşie creştină cu ceilalţi membri;- celălalt caz este că celor care doresc să aibă parte de părtăşia creştină le sunt impuse condiţii, dar nu condiţiile biblice pentru curăţire în umblare, învăţătură şi legături, ci condiţii nebiblice (cum ar fi, de exemplu, anumite prescripţii referitoare la îmbrăcăminte sau porunci / interdicţii suplimentare).

24 Ce reprezintă o denominaţiune?

Dacă aparţinem unei denominaţiuni (o organizaţie cu nume), să ne gândim la următoarele: creştinii de la început nu au avut un nume. Ei au fost numiţi simplu „creştini“, deoarece fiecare ştia că aveau de-a face cu Hristos, că s-au întors la El şi urmăreau interesele Sale. De ce ar trebui să acceptăm astăzi un nume, dacă Biblia nu ne obligă în acest sens? Să ne mulţumim de a fi simplu mădulare ale Trupului lui Hristos (a se vedea întrebarea 6)! Toate celelalte sunt pur şi simplu o tăgăduire a unităţii Trupului.

25 Cum trebuie să ne comportăm faţă de creştinii, cu care nu mergem pe aceeaşi cale (nu frecventează aceeaşi adunare)?

Ei sunt fraţii şi surorile noastre în Hristos. Probabil, nu putem merge pe aceeaşi cale ca ei (adică să frângem pâinea cu ei), dar îi iubim. Cum le arătăm dragostea? Căutând binele lor, rugându-ne pentru ei şi încercând în mod frăţesc să-i ajutăm, să-i îmbărbătăm şi să-i sprijinim să crească în viaţa lor de credinţă.

26 Ce este mai important: exactitatea doctrinală sau devotamentul pentru Hristos?

Nu are niciun sens să folosim aceste două lucruri unul împotriva altuia. Avem nevoie de amândouă. Învăţătura fără devotament ar putea fi comparată cu un schelet fără carne. Devotamentul fără învăţătură ar fi ca un corp care nu are un schelet, care să-i ofere stabilitate.

clickbible.org